

Arrest

nr. 150 823 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. M. KALIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag een laattijdig en opportunistisch karakter vertoont, (ii) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en (iii) omdat hij niet aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Bosnië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnische aanwezige autoriteiten. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat de Bosnische politie toch wel bepaalde handelingen en onderzoeksdaeden stelde voor de incidenten waarbij hij betrokken was en dat de Bosnische autoriteiten in het verleden wel reeds optraden tegen meerdere van de personen waar verzoeker problemen mee kende. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Bosnië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

Verzoeker brengt geen valabele argumenten bij die de in het administratief vervatte informatie in een ander daglicht stelt. Hij verwijst op een selectieve manier naar deze informatie en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Verzoeker slaagt er echter niet in deze informatie in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Daar waar verzoeker in haar verzoekschrift verwijst naar de Subject Related Briefing betreffende Bosnië d.d. 2010 en het rapport van Amnesty International d.d. 25 februari 2015 waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie in Bosnië en dat de implementatie van maatregelen tegen discriminatie in Bosnië niet strikt nageleefd worden, stelt de Raad vast dat hij zich ertoe beperkt op zeer algemene wijze te stellen dat er nog steeds sprake is van discriminatie op basis van etniciteit, zonder deze informatie verder op zijn concrete situatie te betrekken. Hij toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Bovendien doet deze algemene informatie geen afbreuk aan het gegeven dat de Bosnische politie in verzoekers geval wel degelijk hebben opgetreden (supra).

De Raad benadrukt in dit verband nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juni 2015, voert verzoekende partij aan dat de argumenten van het verzoekschrift in de beschikking niet voldoende werden weerlegd en de beoordeling van haar zaak opnieuw moet gebeuren rekening houdende met de argumenten in het verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat hij, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, geenszins verplicht is om (bij beschikking) de argumenten van een verzoekschrift (een voor een) te weerleggen, doch het daarentegen aan de verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, en (dit inzonderheid) om een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft.

Voorts wijst de Raad er op dat artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet het volgende stelt:

“(…) Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.(…)”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt met haar algemene kritiek de grond in de beschikking waar als volgt wordt vastgesteld: *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij*

een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Bosnië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnische aanwezige autoriteiten. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat de Bosnische politie toch wel bepaalde handelingen en onderzoeksdaeden stelde voor de incidenten waarbij hij betrokken was en dat de Bosnische autoriteiten in het verleden wel reeds optraden tegen meerdere van de personen waar verzoeker problemen mee kende. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Bosnië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoeker brengt geen valabele argumenten bij die de in het administratief vervatte informatie in een ander daglicht stelt. Hij verwijst op een selectieve manier naar deze informatie en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Verzoeker slaagt er echter niet in deze informatie in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Daar waar verzoeker in haar verzoekschrift verwijst naar de Subject Related Briefing betreffende Bosnië d.d. 2010 en het rapport van Amnesty International d.d. 25 februari 2015 waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie in Bosnië en dat de implementatie van maatregelen tegen discriminatie in Bosnië niet strikt nageleefd worden, stelt de Raad vast dat hij zich ertoe beperkt op zeer algemene wijze te stellen dat er nog steeds sprake is van discriminatie op basis van etniciteit, zonder deze informatie verder op zijn concrete situatie te betrekken. Hij toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Bovendien doet deze algemene informatie geen afbreuk aan het gegeven dat de Bosnische politie in verzoekers geval wel degelijk hebben opgetreden (supra). De Raad benadrukt in dit verband nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die hier een ander licht op werpen, en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS